

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΕΥΝΟΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:
 Ἐτήσια . . . δρ. 8,— Ἐτήσια φρ. χρ. 10,—
 Ἐξάμηνος . . > 4,50 Ἐξάμηνος > > 6,50
 Τρίμηνος . . > 2,50 Τρίμηνος > > 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τῆν 1ην ἑκάστου μηνός.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΔΡΥΘΗ ΤΩΝ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἑκάστον λπ. 25 (φρ. 0,25).
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ἈΘΗΝΑΙΣ.
 Ὀδὸς Ἐφραϊμίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 14 Ὀκτωβρίου 1906 Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 46

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ 5^{ΟΝ} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἔ. σελ. 142.]

Α'.—Μιγάλη Ἑλλάς (μορφωτὰς τῶν Μορδάων).—Β'.—Γεωργίος Δ. Τσακισιάνος (μορφωτὰς τῶν Ὀμάδων διὰ τὸν Σύλλογον «Πατρίδα»). — 1, Τηλέμαχος Δαβιδόπουλος (διὰ τὸν Σύλλογον «Ἑξέλιξ»). — 2, Λέων Ν. Φραντζῆς. — 3, Διακρινθεΐσα Ἀρακακιάς. — 4, Ἀντιγόνη Ν. Τολμοπούλου. — 5, Στυλιανὸς Κ. Σουφογιάνης. — 6, Ἰωάννης Γ. Καλφόπουλος. — 7, Ἑλληνικὴ Νήσος. — 8, Ψυχὴ τῆς Λέσβου. — 9, Ἰδιότροπος Σανθούλα. — 10, Κωνσταντῖνος Π. Βορσουλῆς. — 11, Ἀνθούσα Νεότης. — 12, Λεσβιακὸν Ἄνθος. — 13, Παναγ. Χ. Μεγαρίτης (διὰ τὸν Σύλλογον «Διάδοσιν»). — 14, Ἀστὴρ τῆς Θάσου. — 15, Ἐπιφανὴς Ἑλληνόπουλα. — 16, Ἀλέκος Ν. Μαλλούχος (διὰ τὸν «Παναγαδικὸν» Σύλλογον). — 17, Οὐδαίς. — 18, Πλανομένη Ψυχὴ.

κύριε Τζέφ! Έχει γούστο να πιστεύετε ότι αυτό είναι αληθινή κρωική πράξη! και να φαντάζεστε ότι, με το να κόμνετε φιλή ζάχαρη τες πορσελάνες της κυρίας, θ' αξιοθθώτε να με πάρτε γυναϊκά σας!

— Φοβούμαι, λέγει ο Τζέφ, ενώ μαζεύει από κάτω τα συντρίμματα και τα κυττάζει καλά-καλά, φοβούμαι μήπως ή κυρία Τζίννη δεν μείνη πολυ εύχαριστη-μένη μ' αυτό που έγινε!

— Διόλου εύχαριστη-μένη, αληθινά! να είσθε βέβαιος γι' αυτό, κύριε Τζέφ! λέγει ή Ηλιοπρόσωπη. Δεν μου φαίνεται πιθανόν ότι θα λάβετε συγχαρητήρια...

— Αλήθεια! είνε λαμπρότατο αυτό το σερβίτιο! αναστενάζει: ο καϊμένος, γεμάτος από συλλογήν και σκέψεις.

— Έπειτα, έξαφνα, το παίρνει απόφασιν. Χώνει μέσα στην τσέπη του με προσοχήν τα κομμάτια της πορσελάνας.

— Θα τὰ βάλω επάνω στην έταξέρα του δωματίου μου, λέγει. Δεν έχω τίποτε άλλο, κ' έτσι μ' αυτά θα στολισθώ κάπως...

— Έπειτα, έξαφνα, το παίρνει απόφασιν. Χώνει μέσα στην τσέπη του με προσοχήν τα κομμάτια της πορσελάνας.

— Θα τὰ βάλω επάνω στην έταξέρα του δωματίου μου, λέγει. Δεν έχω τίποτε άλλο, κ' έτσι μ' αυτά θα στολισθώ κάπως...

— Έπειτα, έξαφνα, το παίρνει απόφασιν. Χώνει μέσα στην τσέπη του με προσοχήν τα κομμάτια της πορσελάνας.

Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΦΕΣ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Το νερό είνε καθαρό-καθαρό μέσα στη μεγάλη μαστέλλα. Τό βλέπει ή Δουλούκα και τό λιμπίζεται. Θέλει να παίξη... μπουγάδα, να κάνη την πλύ-

«Σαπουνίζει, σαπουνίζει...» (Σελ. 364, στ. β')

στρα. Τό σαπούνι είνε βαλμένο κάτω από την σανίδα, δια να μη βρέχεται, άμα πέφτει βροχή. Τρέχει και τό άρπάζει ή Δουλούκα, αλλά... τί να σαπουνίση; Άλλα άσπρόβροχα δεν έχει, παρά αυτά που φορεί επάνω της.

Λοιπόν, ή Δουλούκα δεν δυσκολεύεται διόλου δια να τό αποφασίση. Η Δουλούκα θα γδυθώ και θα κάνη μπουγάδα με τὰ δικά της τὰ ρούχα.

Τὰ χεράκια της ξεκουμπώνουν γρήγορα-γρήγορα την ποδίτσα της, την ζαρώνουν, και την πετούν μέσα στη μαστέλλα.

Πλίτς! πλάτς! πάει, έσαπουνίσθηκε τό ένα κομμάτι.

Υστερα έρχεται ή σειρά της φουστίτσας, που είνε από μπλε μπατίστα. Υστερα πλένει τό μισοφοράκι της τό κεντημένο, και τό πανταλονάκι της, και τό μπουστάκι της.

Τώρα ή Δουλούκα έχει μείνη με τό όποκαμισάκι της, με τὰ καλτσάκια της και με τὰ κίτρινα μποτινάκια της.

Κάνει ζέστη. Η Δουλούκα δεν στενοχωριέται διόλου, καθώς είνε τόσο ελαφρά ντυμένη. Σαπουνίζει, σαπουνίζει, με μιά όρεξη! Τὰ μαγουλάκια της είνε κατακόκκινα σαν την φωτιά, από την δύναμη που βάζει στο σαπουνισμα. Και τό μικρό σκυλάκι της έρχεται και αυτό να την βοηθήση, και βουτά τό πόδι του μέσα στο νερό!...

(Έπειτα συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

Έγώ είχα πειραχθώ περισσότερο απ' όλους μ' εκείνην την κατοκέρρασιν. Τό μέτωπόν μου έκαίε, με είχε κτυπήσθ ή ήλιος εις τό κεφάλι, και τὰ μάγουλά μου ήσαν κόκκινα σαν φλόγα. Τὰ χέρια μου ήσαν άσήκωτα, δεν ήθελαν να σαλεύσουν... και τό βασανιστήριον της άφρικανικής θερμοκρασίας αυτών των φρικτών βάλτων, τόσο με είχε καταβάλη, ώστε δεν είχα την δύναμιν ούτε να κινηθώ δια ν' αποτινάξω την βαρσίαν νάρκη μου...

Ο ύπνος μ' έκούριευσ' έκαμα όμως ό,τι ήμπορούσα δια να κρύψω την κατάστασίν μου από τον μπαμπά, που ήτο και αυτός εξίσου εξητλημένος, δεν ήθελα να τον άφισα να τραβώ μόνος του και

τά δύο κουπιά της πρύμνης, όπου έπαλαίμεν και οι δύο με τό νερό...

— Σήκω απ' εκεί, Πετράκη μου, μου είπε με έπιτακτικόν τόνον και αναπαύσου.

— Θα σας βοηθήσω εγώ, θεε! έφώναξεν ή Μαρία-Ρόζα, και, αφού μου έπληρεν από τὰ χέρια τό κουπί, ήρχισεν να τραβώ μ' όλην της την δύναμιν.

Έγώ έπροσπάθησα ν' αντίσταθώ, αλλά τόσοσ όπέφερα, ώστε έπεσα εις τό κύτος της βάρκας. Η Φρανσίνα, ή καλή μας νοσοκόμος, μου έδωκε να πιώ νερό του μελισσόχορτου, μου έδεσεν εις τό μέτωπον βρεγμένα πανιά, έπειτα μ' έβαλε να καθήσω κοντά της, επάνω στα επανωφόρια μας, που ήσαν στρωμένα εις την πρύμνη, και άκκούμνησε γλυκά και άπαλά τό πονεμένο κεφάλι μου επάνω στα γονάτά της, υπό την σκιάν της γιγαντιαίας όμβρέλλας της μίς Σίμφων.

Μετ' όλίγον έγασα την αντίληψίν του τόπου και των πραγμάτων, μία ανακουφιστική γαλήνη διεχύθη εις όλον μου τό σώμα... και μ' έπληρεν ό ύπνος.

Όταν έξύπνησα, ό ήλιος ήτο παραπολύ χαμηλά. Μεγάλα σύννεφα, που έσπρωγγεν ό άνεμος, έτρεχαν εις τον ουρανόν σαν θεότρελλα, ήτο φόβος μή έλθη καταιγίς. Άλλά τὰ άραιότερα καλάμια, τὰ χλωρότερα χορτάρια ήσαν ένδειξεις ότι εφθάναμεν εις τό τέρμα των βάλτων.

Ο μπαμπάς, ό Ίάκωβος, ό Γιώργης και ή Μαρία-Ρόζα εφαινοντό κατακουρασμένοι, αλλά, με την κίνησιν που έκαμα δια να σηκωθώ, όλοι, εκτός από την μίς Σίμφων, της όποιας τό βρετανικόν φλέγμα δεν ήμπορούσε να συγκινηθώ με τόσοσ μικρόν πράγμα, μου έφώναξαν μ' όλόθερμον ένδιαφέρον:

— Μήν κουνηθής, μικρούλη, κάθισεν ν' αναπαυθής άκόμη... Πώς είσαι;

— Είμαι πολυ καλά τώρα, άπληντησα εγώ. Ο ήλιος με είχε ζαλίση φοβερά... αλλά αι περιποιήσεις της Φρανσίνας μ' έκαμαν καλά. Άλλά και σεις, καϊμένοι, είσθε όλοι κόκκινοι και κουρασμένοι!

— Α! και παραείμαστε!... άνεστéναξεν ό Γιώργης, δεν θα λησμονήσω ποτέ αυτό τό ήμεροκάματο. Δώδεκα ώρες, και δεν έκάμαμε ούτε δώδεκα χιλιόμετρα! Ένώ έσύ έκοιμάσσο, ήμείς έπέσαμεν εις χειρότερον λαβύρινθον, και φαντάσσο την άπελπισίαν μας, όταν είδαμεν ότι, έπειτα από μακρυνήν περιπλάνησιν, είχαμεν επιστρέψη εις τό σημειον, από τό όποσον εξεκινήσαμεν.

— Έσκέφθην, τέλματα ήσαν μαγεμένα! είπε καταθυμωμένη ή μίς Σίμφων.

— Και, άν μās προφθάση ή καταιγίς εις αυτήν την έρημιά, έμοιμάρισεν ό Ίάκωβος ανάμεσα στα δέντρα, κα-

ρατηρών τον ουρανόν, τί θ' άπογίνωμεν; Μία άστραπή, διέσχισε με την λάμψιν της ένα σύννεφο μαύρο σαν τό μελάνι, και ήλθε να βάλη τελείαν εις την φράσιν του Ίακώβου και ν' αύξήση τους φόβους του.

Έπληρα εγώ τό τηλεσκοπίον και τό διηύθυνα προς έν σημειον, τό όποσον, με την εξυδέρκειάν μου, διέκρινα ως ύψηλότερον.

— Ζήτω! έφώναξα... άριστέρα μας ένα σπίτι!... Ας κάμωμεν γρήγορα να φθάσωμεν εκεί, πριν πιάση βροχή.

Έπιασα τό κουπί που μου άφισεν ή Μαρία-Ρόζα, και, έπειδή ήμουν πλέον έντελώς ξεκουρασμένος, με την όρμην που έτράθηξα, ή βάρκα έξήλθεν επί τέλους από εκείνους τους κατηραμένους βάλτους, και ήρχισε να γλυστρά δια μέσου αληθινών λειμώνων, όπου έβοσκαν μερικά βόδια. Μās έχαιρέτισαν, καθώς έπερνούσαμεν, με φοβισμένα ρουθουνίσματα.

Έσπρωξα την Φοιτήτριαν μέσα εις ένα λιμανάκι, όπου εκάθησεν εις τὰ ρηγά, τρέπασα εις φυγήν δύο θαυμασίους έρωδιούς, οι όποσοι έφτερούγιασαν κ' έπέταξαν επάνω από τας κεφαλάς μας.

Τους είδα κ' ελησιμόνησα τὰ πάντα... τον κόπον μου και την πίκραν μου, την κατοκαίριαν και τό πρόβλημα του κατάλυματός μας δια την νύκτα, δια να μη σκεφθώ πλέον, παρά εκείνο τό βασιλικόν κυνήγι, που ήλθεν εις την μπουκα των τουφεκίων μας.

Ο Ίάκωβος και ό Γιώργης τό είχαν ιδώ επίσης, έσκόπευσαν με τὰ τουφεκία των, κ' εγώ με την καρβιναν μου.

— Πύρ!... διέταξεν ό Ίάκωβος με σιγανήν φωνήν.

— Μπάμ! μάμ! μάμ!

Ένας έρωδιός επέταξεν άμέσως μακράν, ό άλλος έκαμε μερικώς στροφάς εις τον άέρα, έφτερούγιασεν άπελπιστικά κ' έπήγε να πέση εις την άλλην όχθην της διώρυγος... Δεν ήτο παρά πληγωμένος μόνον, και με άτακτα άλματα έπροσπαθούσε να μās ξεφύγη.

Έξω φρενών με την ιδέαν μήπως χαθή θήραμα τόσοσ ζηλευτόν, άφισα κατά μέρος την φρόνησιν και έπεσα στο

νερό δια να πιάσω κολυμβών τον έρωδιόν. Και τον έπιασα.

Δέν περιγράφεται ό ένθουσιασμός μου, καθώς και ή χαρά του Ίακώβου και του Γιώργη, όταν εκείνο τό ώραιον μακρόταρσον παρεδόθη θριαμβευτικώς εις την

«Και τον έπιασα...» (Σελ. 365, στ. β')

Μαρίαν-Ρόζαν, εις την όποιαν τό εκάμαμεν δώρον, αφού δεν ήτο δυνατόν να εξακριβωθώ τίςνος τό τουφεκί τό είχε κτυπήσθ.

Επλήρωσα όμως εγώ πολυ ακριβά την έπιτυχίαν μου, ήμουν όλος βρεγμένος κ' έσταξα. Εκτός τούτου, καθώς έπήγα να πηδήσω ασυλλόγως μέσα στην Φοιτήτριαν, όπου κατά καλήν τύχην κανείς δεν ήτο μέσα, την έκαμα να γύρη τόσοσ, ώστε τό νερό έμβήκεν από την κουραστήν κ' έπλημμύρησε ρούχα και φαγάσιμα, ενώ τὰ κουτιά με τες κονσέρβες εκυλίοντο εις τό βάθος της διώρυγος.

Εις την θέσιν που εύρισκόμεθα, χαμένοι εις τον έρημον εκείνον τόπον, όπου δεν ήμεθα βέβαιοι άν θα ήτο δυνατόν να προμηθευθώμεν φαγητόν και σκεπάσματα, εκείνη ή άβαρία έλάμβανε διαστάσεις αληθινής καταστροφής.

Τότε παρενέθη ό μπαμπάς και, χωρίς να με μαλώση δια την άπροσεξίαν μου, μās είπε:

— Παιδιά μου, είνε αδύνατον να μείνωμεν εδώ ή να πάρωμεν την βάρκα και να πηγαίνωμεν εις την τύχην, πρέπει λοιπόν, προς μεγάλην μου λύπην, να την άφίσωμεν εδώ εις τό έλεος του Θεού. Ας πάρη ό καθένας ό,τι έχει πολυτιμότερον. Έγώ θα δέσω την Φοιτήτριαν εις μίαν μεγάλην πέτραν, και έπειτα θα τραβήξωμε κατά τό σπίτι, τό όποσον ανεκάλυψεν ό Πέτρος.

Δέν είχα εγώ, εκείνην την στιγμήν, άλλο πολυτιμότερον από τον έρωδιόν μου, τον έσφιξα λοιπόν επάνω στο βρεγμένο στήθος μου. Ο μπαμπάς, ό Ίακωβος και ό Γιώργης έπληραν τὰ κουπιά, τὰ τουφεκία, την πυξίδα, τον χάρτην, τὰ φυσίγγια. Η Μαρία-Ρόζα έφορώθη με τὰ πράγματα της πρώτης ανάγκης, όσα είχαν γλυτώση από τό βάπτισμα, ή Φρανσίνα έφορώθη, τό φαρμακειόν της και τον σάκκον της μίς Σίμφων, ή όποία ήλθεν επ' ουράς της συνοδείας... χωρίς να κρατή τίποτε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η έπίπεδος έπιφάνεια των τελμάτων και ή μικρά μου πείρα περί την εκτίμησιν των αποστάσεων δια του τηλεσκοπίου, με είχαν κόμη να γελασθώ φοβερά εις τό ζήτημα της ώρας, που θα μās έχρειάζετο δια να φθάσωμεν εις τό σπίτι, όπου επηγαίναμεν με βήμα ταχύ. Όσον περισσότερο έπροσπαθούσαμεν να πλησιάσωμεν εκεί, τόσο εφαινετο ότι έφρευγεν εκείνο... Πότε μās τό εκρυβε κανέν ύψωμα της γής, τό όποσον μάλιστα εφαινετο από μακράν, και πότε την στιγμήν που εφантаζόμεθα ότι ήμεθα εις τον ίσισον δρόμον, κάποιο χάνδακι, πλατό και βαθύ, μās ήνάγκαζε να γυρίσωμεν όπισω και να κάμωμεν λοξοδρομίαν πολυ μεγάλην...

Και ή καταιγίς έμούγγριζε μαγιωδώς,

«Ένα τέταρτο της ώρας, κ' εφθάσατε!...» (Σελ. 366, στ. α')

μεγάλες σταγόνες έπεφταν από τα σύννεφα και μάς έκτυπούσαν εις τὸ πρόσωπον...

Επί τέλους συνηγήσαμεν ένα μικρόν βοσκόν, ὁ ὁποῖος, όταν έλαθεν ὡς φιλοδώρημα ένα ἀσημένιο μισθραγκο, ηῦδοκησε νά μάς δείξη τὸν δρόμον, τὸν ὁπωςδῆποτε ἴσιον, διά νά φθάσωμεν εις τὸ πανδοχεῖον τῆς κυρά-Μουρόττας, — ἔτσι ὡνόμασε τὸ φανταστικὸν σπίτι, τοῦ ὅλο φέυγε...

— Ένα τέταρτο τῆς ὥρας, κ' ἐφθάσατε!

Ω! Θεέ μου! πόσα λεπτά τῆς ὥρας περιεῖχεν ἐκεῖνο τὸ τέταρτον! Ποτέ δὲν θά ληρομένησιν τὴν τρεχάλα μας εις τοὺς δρόμους ἐκείνους τοὺς λασπωμένους ἀπὸ τὴν νεροποντὴν, ἢ ὅποια εἶχε πέση με ἀνήκουστον μανιάν, καὶ τὴν εἰσόδον μας μάλιστα εις τὸ σπίτι τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος κυρά-Μουρόττας.

Αὐτὴ ἡ ἀξιοσέβαστος κυρά, ἡ κοκκινομάγουλη καὶ στολισμένη με γεναϊάδα τὴν ὁποῖαν καὶ σκαπανεύς θά ἐζήλευε, μάς ἔκαμεν ὑποδοχὴν, ὡς τὴν εἰποῦμεν ψυχρὰν, διά νά μὴν πετραχθῆ κανενὸς ἢ εὐαισθησία. Μὲ τὸν ένα γρίνον τῆς σφιγμένον καὶ στηριγμένον εις τὴν μέσην τῆς, με τὸν ἄλλον κρατοῦσα ἐν ἀλειμματοκέρι, μάς ἐκῦπταζε με προσοχὴν σκεπτικὴν, ἐφαίνετο δὲ ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν διάθεσιν νά μάς ἀφίσῃ νά περάσωμεν μέσα ἀπὸ τὴν ἐξώθυραν, τὴν ὁποῖαν ἔκρυβε με τὸν τετραγώνον ἄγκον τοῦ σώματος τῆς.

Πραγματικῶς εἶχαμεν ὄλοι τὴν ὄψιν Ἀτσιγγάνων, πῶς τὸ ἔσκασαν ἀπὸ φυλακῆν τὰ ρούχα μας ἦσαν καταλασπωμένα, κ' ἐγονατίζαμεν ὑπὸ τὸ βῆρος πραγμάτων, ἐντελῶς ἀνομοίων. Εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν, ἢ μὲς Σιμψῶν με τὴν ἐκκεντρικὴν περιβολὴν τῆς, τὴν ὁποῖαν εἶχε κάμη ἐκκεντρικωτέραν ἢ ἀταξία τῆς πάλης ἐναντίον τῆς καταίγιδος εἰς τὴν ὀπισθοφυλακὴν, ὁ θαλασσοπανηγυριστὸς ἐγὼ, με τὸν νεκρὸν ἔρωδιον ἐπ' ὤμου.

Ἡ καίμενη ἢ κυρά-Μουρόττα!... Ἡ ἐναντίον μας προκατάληψις τῆς δὲν ἀντεστάθη ἐπὶ πολλὴν ὥραν εις τὰ ἡγήρα καὶ γυαλιστερά ἐπιχειρήματα, τὰ ὅποια εἶχαν σαγηνεύσει προτῆτερα τὸν μικρὸν βοσκόν. Ἡ προτομή τῆς Δημοκρατίας, ἢ ἀνάγκη ἐπάνω στὸ μάλαμα, τὴν ἔκαμε νά γίνῃ φιλομειδιστάτη.

— Κοπιᾶστε λοιπὸν μέσα, κύριαι καὶ δεσποινίδες μου... Στῆ σάλα εἶνε πρῶ-

τῆς τάξεως συντροφιά, τολμᾷ νά σᾶς διαβεβαιώσω...Θέλετε φωτιά νά ζεσταθῆτε;... Τρέχω νά σᾶς ἀνάψω... Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ θέλει ν' ἀλλάξῃ ρούχα; Ὁ θά τοῦ δανείσω εὐχαρίστως τὰ ρούχα τοῦ καίμενου τοῦ μακαρίτη μου, ὡς που νά στεγνώσουν τὰ δικά του... Δὲν θάχετε δειπνήσῃ βέβαια... Λοιπὸν, θά μοῦ πῆτε πῶς θά σᾶς καλοφανῆ τὸ σιγάδο, τοῦ σιγοβράζει ἐκεῖ μέσα...

Τὸ δωμάτιον, ὅπου ἡ χίρα κυρά-Μουρόττα μάς ὡδήγησεν, ἐνῶ μάς ἔριχνεν ἐκείνον τὸν κατακλυσιδὸν τῆς πολυλογίας, ἦτο πραγματικῶς μία μεγάλη σάλα ἀσβεστοχρισμένη, τῆς ὁποίας τὸ πάτωμα ἦτο ἀπὸ χῶμα καὶ ἡ στέγη ἀπὸ ἀκατέργαστα δοκάρια, εἰς τὰ ὅποια ἦσαν κρεμασμένα ἀρμάθες τὰ λουκάνικα,

«Μ' ἔβαλε νά καθῆσω κοντὰ τῆς...» (Σελ. 364, στ. γ')

τὰ σαλάμια, τὰ σαλτσιότα καὶ τὰ ζαμπόνια.

Ἄν ἐρωτᾶτε διά τὴν «πρώτης τάξεως συντροφιά», αὐτὴ ἀποτελεῖτο ἀπὸ τρεῖς παραγωγεῖς, ένα βροδολάτην, ένα (χέμ! χέμ! χέμ!... με τὸ συμπάθειο, ὅπως λέγουν οἱ χωρικοὶ μας.) ἔμπορον γουρουνιών, ἕναν αὐγοκοτᾶ, (ἔμπορον αὐγῶν καὶ πουλερικῶν), οἱ ὅποιοι ὄλοιο ἦσαν καλοὶ γλεντιζέδες, με δίσφαν ἄσβεστον καὶ γλωσσαλιγὰν ἀκατάσχετον, ὅπως ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν ζωηρότητα τῆς συνομιλίας των καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν μπουκαλιῶν καὶ κανατιῶν ποῦ ἦσαν εις πολεμικὴν παράταξιν ἐμπρὸς των.

Ἐγὼ δὲν ἐστάθην κἄν νά τοὺς κυτάξω, τόσοσιν εἶχεν ἐλκύσει τὴν περιέργειάν μου ἐν ἰδιόρρυθμον ὑποκείμενον, χωμένον εις τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν, δίπλα στὸ τζάκι, ὅπου κατεγίγετο εις τὸ νά ταγίξῃ ἕνα κίτρινον σκόλον.

(Ἐπεται συνέχεια) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΙΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΘΕΟΣ

Ποῦς τὸ μαρὸ στὴν κούνια του γλυκὰ τ' ἀποκοιμίζει, μέσ' ἐπὶ πικρὰ του δάκρυα ποῖος γέλιο τοῦ χαίρει; Ποῦς τὸ σκεπάζει ἄγγελος με τὰ λευκὰ πτερά του; ποῦς τοῦ γελᾷ στὸν ὕπνον του, ποῦς στέλνει τὰ ὄνειρά του;

Ποῦς τὸ ἀνίλιε ὄρανον στὸν κόσμο προσιατάσει, ποῦς δίνει τὴν παρηγοριά ἔς ἐκεῖνον τοῦ μισοῦ; Ποῦς ἐπὶ νεφύρι τῆς ζωῆς μάς πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ὁδηγεῖ ἐπὶ ἀγνωστὰ τοῦ κόσμου τούτου μέρη;

Ποῦς ἐπὶ βαρὺ σκοτάδι μας μέσα σκοπεῖ τὸ φῶς του, παρηγορεῖ τὸν ἄρρωστο ποῦ ἄναιε μοναχὸς του, κρατεῖ τὸ χέρι τοῦ φονηῆ καὶ τοῦ θεοῦ τὸ στόμα, ποῦς κ' ὕστερ' ἀπ' τὸν θάνατο δίνει ζωὴν ἀκόμα;

Ἐκεῖνος ὅπου κελαδοῦν πουλιὰ τὸ ὄνομά του, ποῦ φτερουγίζουν ἄγγελοι χιονάτοι ἐμπροστὰ του, ὅπου πτωχὸς κ' ἀδύνατος στὴ φάτιν ἐγεννήθη, Ἐκεῖνος ποῦ τὸν ἐκλείσαν στὸν τάφο κ' ἀναστήθη.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΣ

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

Ο εὐγενὴς σπουργίτης.

Μία Ἀγγλίσ κυρία συνήθεε νά κρεμᾷ τὸ καναρίνι τῆς, με τὸ κλουβὶ του, εἰς τὰ δένδρα τοῦ κήπου τῆς. Μίαν ἡμέραν ἀντελήφθη ὅτι ἕνας σπουργίτης ἀπέταξε κοντὰ στὸ κλουβὶ, ἐστάθη ἀπ' ἐξῶ καὶ ἤρχισε νά φωνάζῃ τοῖον-τοῖον εἰς τὸ καναρίνι. Μετ' ὀλίγον ὁ σπουργίτης ἔφυγε, ἀλλὰ γρήγορα ἀπέστρεψε μ' ἕνα σκουληκάκι εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς μῆτης του, τὸ ὅπολον ἄρισε νά πέσῃ μέσα στὸ κλουβὶ διὰ νά τὸ φάγῃ ὁ νέος φίλος του. Ἐξηκολούθησε τὰς περιποιήσεις του καθημερινῶς, ἕως ὅτου τὸ καναρίνι ἐσανθῆσε καὶ ἔπαυσε τὸ σκουληκάκι ἀπ' ἐθελίας ἀπὸ τὴν μῆτην τοῦ σπουργίτη... Αἱ γειτόνισσες τῆς κυρίας εἶδαν τὸ περιεργον γεγονός, κ' ἐδοκίμασαν νά ἴδωσιν ἂν ὁ σπουργίτης θά ἔκαμνε τὸ ἴδιον καὶ με τὰ δικά των πουλάκια. Ἐκρέμασαν τὰ κλουβιά των κοντὰ στὸ ἄλλο εἰς τὸ δένδρον, καὶ πραγματικῶς ὁ σπουργίτης ἤρχισε νά φέρῃ σκουληκάκια εἰς ἕνα ἄλλο πάντοτε ἐφθάρναζε νά περιποιηθῇ πρῶτα-πρῶτα τὸν φίλον ποῦ εἶχε τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν γνωριμίαν του.

Τὸ διαβατήριον ἐνὸς σκύλου.

Ένας Ἀμερικανὸς σκύλος, ἀνήκων εἰς τὴν ταχυδρομικὴν διακρίσιν τῆς Βασιγιάνθων, ἔκαμε πρὸ ὀλίγου καιροῦ, σὺν νά ἦτο διπλὸς περιηγητῆς, τὸν γῦρον τοῦ κόσμου. Ἐταξείδευεν ὁλομόναχος. Τὰ διάφορα ταχυδρομεῖα τὸν παρελάμβαναν καὶ τὸν ἐστελλαν εἰς τὸ παρακάτω ταχυδρομεῖον. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἔμπε ὀλίγον ἔλειψε νά ματαιωθῇ τὸ ταξίδι του· ὁ σκύλος περιηγητῆς δὲν εἶχε διαβατήριον! Ἦλθεν ἄλλως εἰς Βοήθειάν

του ὁ Ἀμερικανὸς πρόξενος τῆς πόλεως Κίγγο, ὁ ὅποιος, χωρὶς νά διατάξῃ καὶ χωρὶς νά γελᾷ, ἐξέδωκε τὸ ἐξῆς διαβατήριον:

Τὸ παρὸν διαβατήριον χορηγεῖται εἰς τὸν ἐξ Ἠνωμένων Πολιτειῶν σκύλον Ἄσπρον, διὰ νά θωρηθῇ νά ταξείδωσῃ εἰς τὸ θαλασσινὸν τῆς Ἰαπωνίας. Συνιστάμεν εἰς τὸν φέροντα τὸ παρὸν σκύλον νά τηρήσῃ κατ' ἐλάσ τον τὰς λεπτομερείας, τὰς ὁποίας ἐν τῶν ὁδοῦ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ τόπου, καὶ τὸν προσκαλοῦμεν νά συμπεριφέρεται εἰρηρικῶς καὶ φιλικῶς πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὸν λαὸν τῆς Ἰαπωνίας. — Υπογεγραμμένος: Τζαίημς Π. Κόνναλ, πρόξενος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐν Κίγγο.

Ὁνομα τοῦ φέροντος: Ἄσπρον, ὁ Ἀμερικανὸς ταξιδιωτῆς σκύλος.

Ὁ σκύλος ἔδειξεν, ὡς φαίνεται, λαμπρὰν διαγωγήν κατὰ τὴν διαβάσιν του διὰ τῆς χώρας τῶν χρυσαυθῶν, διότι τὸ ταξίδι του ἐτελείωσεν εὐλαῶς, καὶ τῶρα ἐδρῖσκεται πάλιν εἰς τὸ καλυδᾶμι του, εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τῆς Βασιγιάνθων.

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

A — ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

Νά μεταφρασθῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῶν διηγημάτων τῆς Διαπλάσεως, τὸ κατωτέρω γαλλικὸν διηγημάτιον διὰ πολὺ μικρὰ παιδία :

ÉCHAPPÉE!

Roger avait deux souris, une grise et une blanche dont il avait fait l'éducation.

Elles venaient manger dans sa main les miettes de sucre ou de biscuit qu'il leur offrait.

C'étaient des bêtes très savantes. Ce matin Liliette a voulu, elle aussi, leur donner à manger dans sa main. Pendant que Roger était à la pension, elle a ouvert la porte de la cage... Roger le lui avait bien défendu pour-tant.

Et la souris blanche s'est enfuie! Que va dire Roger! Liliette pleure en pensant au chagrin qu'il va avoir. Elle pleure aussi en pensant qu'elle va être grondée. Victoire, la bonne de son petit frère, dit:

— Ce sera bien fait! voilà ce que c'est que d'être désobéissante! Moi je ne dis pas: Ce sera bien fait! J'ai du chagrin pour Liliette; mais j'espère qu'à l'avenir elle ne désobéira plus.

B — ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ.

Νά μεταφρασθῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῶν διηγημάτων τῆς Διαπλάσεως, τὸ κατωτέρω ἀγγλικὸν διηγημάτιον :

TWO BOYS AND TWO PIGS

Going through a very dark wood, two little boys of the town once lost themselves, and were obliged to put up all night at a very shabby alehouse which they saw there.

During the night, they heard some one talking loud in the next room; and wishing to hear what was said,

they listened very close at the wall-laud heard a man say: «Get ready the great kitchen-pot to-morrow, or I intend to kill the two little rogues that came from the town yesterday, and will have them boiled.»

The poor children, hearing this, were dreadfully frightened; for they thought the man was speaking of them, and that he killed and ate people.

They resolved, therefore, to make their escape by jumping out at the window; but in coming to the ground, they hurt their feet, so that they could hardly walk.

They also found the gate locked and bolted, so that they could not get out, and were glad to creep into a little house among the pigs, where they passed the night in a state of the greatest fright.

Next morning, the landlord opened the door, with a knife in his hand, which he was sharpening, calling out at the same time: «Come along, you little rogues, this is the last hour you have to live.»

The children, hearing this, cried out most bitterly, falling on their knees, and begging to have their lives spared.

The landlord was astonished to find the children in this place, and asked why they took him for such a monster; and then they told him how they had listened, and what they had heard.

«Foolish children», said the man; «I was not speaking about you, but about two pigs which I bought in the town yesterday, and which I am going to kill. Learn in future not to listen at keyholes.»

ΚΟΙΝΟΙ ΟΡΟΙ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

1.—Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τούτους δύναται νά λάβωσιν μέρος ὅλοι ὄσοι (συνδρομηταί, συνδρομητρίαι καὶ ἀδελφὰ τῶν.) ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1906.

2.—Κάθε μεταφρασίς πρέπει νά εἶνε καθαρογραμμῆν εἰς χωριστὸν γαρτί (δύο μαζί καὶ αἱ δύο) καὶ υπογεγραμμένη με τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον τοῦ διαγωνιζομένου.

3.—Οἱ Διαγωνισμοὶ θά κριθῶσιν χωριστά. Ἐπιμένους δύναται τις νά λάβῃ μέρος ἔτε καὶ εἰς τοὺς δύο, εἰς τὸν μόνον εἰς τὸν ένα.

4.—Βραβεῖα θάπονεμηθῶσιν τὰ ὄρισμα ἐνὰ τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν (Ὁδηγός, Κεφ. Β', ἄρθρον 3.)

5.—Μεταφράσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μάθημα οἰκοκυρικῆς. Ἡ μητέρα: — Ἀπὸ τί θά καταλάβῃς διὰ τὸ σίδερό σου καιεῖ πολὺ; Ἡ Ἠλιόλουτος Πρωιά: — Ἀπὸ τὴν μωρωδιὰ τῶν καιομένων ρούχων!

Ἐσταλή ὑπὸ τοῦ Φλοῖου τῆς Θαλάσσης

— Πῶς ἔγινεν ἡ θάλασσα; Ρωτᾷ τὸν Τάκη ὁ Μικὸς. Κε' ὁ Τάκης ἀποκρίνεται: — Μ' ἄπ' τὴς πολλῆς, βαρρῶ, βροχίς. Ἐσταλή ὑπὸ τῆς Ἀλκίμου Νεότητος [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΠΟΣΟΝ σνενογοροῦμαι ποῦ δὲν μοῦ μένει τόπος εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον δι' ἄλληλογραφίαν! Ἐγὼ ἐμπρὸς μου τόσας ὀφείλας ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας ἀναγκάζομαι νά μὴ ἀπαντήσω! Τὸ συμπλέγμα τῶν βραβευμένων τοῦ Δεσποτῆματος ποῦ πιάνει ὀλόκληρον σελίδα, μάς τὰ κάμνει ὅλα. Ὅτε ἀπὸ τὰ ἄλλα ἡμποροῦσα ν' ἀναβάλω τίποτε, διότι πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ ἔτους μας καὶ αἱ συνέχειαι τῶν μνησιστορημάτων, — τὰ ὅποια πρέπει νά τελειώσωσιν ὅλα — εἶνε μετρημένα.

Ἐλαθῶ προσκληθῆτον διὰ τοὺς γάμους τῆς Μαρίνας Κ. Πολέμη μετὰ τοῦ κ. Λεωνίδα Θ. Βογιατζίδου, τελεθόντων ἐν Ἄνδρῳ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν. Ἐπιτρέψτε μοι εἶνε ἡ νόμψη; Ἡ παλαιὰ καὶ φίλη Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου. Ἄς τῆς εὐχρηθῶσιν λοιπὸν ἀπὸ τὴν καρδίαν μας καὶ ἐπιτυχίαν εἰς τὸν νέον τῆς βίον.

Ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν ὁ Ἄρης, ὅπου ἔμεινα 19 ἡμέρας καὶ μοῦ γράφει τὰς ἐντυπώσεις του, πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν. Ὁραϊάτα! — Ἐξήλασα ὅμως διὰ δὲν ἔχω τόπον δι' ἀπαντήσεως...

Ὁραϊάς ἐπιστολάς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομίδα καὶ οἱ ἐξῆς: Φλογέρα τοῦ Βουσιῶ, Λευκομάμακος Ἀθωλός, Ἐπιφάνιος Φοινῆ, Κάρολιν. Ἐλληνικὸς Πιάν, Ἄγγελος Ἀδερμῆς, Χλόη, Κυρία Σκαρφαλόστρα, Ἀφροδίτη (ἐμπέτρως) Χάμις, κ.λ. κλ.

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Κόρη καλλίστης οἰκογενείας καὶ ἀνατροφῆς, καλαιὰ δὲ φίλη τῆς Διαπλάσεως, ἔχουσα ὡρας τινὰς διαθέσιμας, ζητεῖ παραδόσεις ζωγραφικῆς καὶ μουσικῆς, (θεωρίας, αρμονίας, πιάνου) εἰς ἀρχαρίαις δεσποινίδας. Δὲν τὸ κάμνει ἀπὸ ἀνάγκη, διότι εἶνε ἄρκετὰ πλουσία, ἀλλ' ἀπὸ ἀπλῆν εὐχαρίστησιν. Ὅσαι λοιπὸν θέλωσιν νά ἐπωφεληθῶσιν τῆς σπανίας πράγματι εὐκαιρίας, ἐμποροῦσιν ν' ἀπευθονθῶσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνονοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὅλῳ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκριζόμενα ἢ ἀνονοῦσιν ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἄλλα, καὶ ὄσα ἀπὸ κ, εἰς κοίτησιν.]

Νέα ψευδώνυμα: Χρυσόπαιδο, κ. (Μ. Σ. πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, διότι εἶδα μεγάλας προόδους ὑστέρ' ἀπὸ ἕνα χρόνον ποῦ εἶχες νά μοῦ γράψῃς) καὶ Ρεμβίη, κ. (+ + + τὸ ἴδιόν σου ἐπίσης, μολονότι φαντάζεσαι διὰ τὰ γράμματά σου με δευραριστοῦν!) καὶ μοῦ γράφετε συχνὰ τώρα ποῦ ἐπήρατε καὶ τῶσιν εὐμορφα ψευδώνυμα, διότι εἶσθε καὶ αἱ δύο ἀπὸ τὰς καλλιτέρας μου φίλας.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτεινόμενον μόνον οἱ ἐχόντες ψευδώνυμον ἴσθων διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἀπὸς τοὺς ἐχόντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἴσθων διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις με ὀνόματα, ἢ με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀναγγαλλῶσιν: τὴν Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὁρέων μετὰ τὸν Ἀλέγρον τοῦ Ἀλείου, Ἀλέξιν τῆς Φώσεως, Ἀλέξιν τοῦ Ὁραίου, Ἐπιφάνη Ναυτοπούλα καὶ Αἰθέρην Πλάσμα — τὸ Φλοῖου τῆς Ρυθμῶν μετὰ τὸν Ὀρειοπόλιν τῆς Δόξης, Ἐδρῆν τῆς Ὀρειῶν, Σημίαν τοῦ Φωτός καὶ Πτερωτὴν Ταξιδιωτῆα — ἢ Κυρία Σκαρφαλόστρα μετὰ τὸ Ἐδρῆν τῆς Ὀρειῶν, Ἀπλομάτην καὶ Μιράνταν — ἢ Προτομαγιά μετὰ τὴν Ἀγυροῦ τῆς Σιαγῆρας, Ὀρειοπόλιν Θεοδῶτην, Ἄγγελον Ἀδερμῆς,

